

ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΣΑΜΑΡΟΠΟΥΛΟ

Φαίνεται απίστευτο. Κι όμως έφυγες από κοντά μας. Τα όρια του βίου σου ήταν από 1-6-1942 έως 15-10-2015. Στα εβδομήντα τρία χρόνια σου η Άτροπος σου έκοψε το νήμα της ζωής. Αστραπιαία μεταδόθηκε παντού το θλιβερό μαντάτο, αφήνοντας άναυδους τους πάντες.

Είχες έρθει στον κόσμο με πλούσια τη σφραγίδα της άνωθεν δωρεάς. Τα μεγάλα προτερήματά σου φάνηκαν από τα μαθητικά σου χρόνια. Αριστούχος σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, επαξίως αναδείχτηκες άριστος της γεωπονικής επιστήμης. Επίσης, αριστούχος υπήρξες και στις σπουδές της Βυζαντινής εκκλησιαστικής μας μουσικής. Ευφυής, δραστήριος και αποδοτικός υπηρέτησες τη γεωπονία από υψηλές διευθυντικές θέσεις, όπως στο Υπουργείο Γεωργίας, στο Ινστιτούτο Ελέγχου Ποικιλιών της Σίνδου και αλλού. Επαξίως εκπροσώπησες τη χώρα μας επί αγροτικών ζητημάτων σε όλη, σχεδόν, την Ευρώπη, στη Μ. Ανατολή, στον Καναδά και στην Αμερική. Οι έγκυρες απόψεις σου γίνονταν παντού σεβαστές, αποσπώντας πάντα άριστες εντυπώσεις.

Παράλληλα προσέφερες πολύτιμες υπηρεσίες στα αναλόγια των ναών και γενικότερα στη Βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική και στον ψαλτικό κόσμο. Λάμπρυνες τα αναλόγια των Ιερών Ναών Αγ. Κωνσταντίνου Ν. Ιωνίας Αθηνών και κυρίως του Αγ. Νικολάου Ξηροκρήνης Θεσσαλονίκης, ψάλλοντας συνολικώς σαράντα πέντε ολόκληρα χρόνια, μέχρι την τελευταία του βίου σου. Με την ωραία εκφραστική φωνή σου, την άρτια μουσική κατάρτισή σου, το γνήσιο παραδοσιακό ύφος σου και την εν γένει άψογη συμπεριφορά σου, αναδείχτηκες ένας εκ των αξιολογοτέρων υμνωδών της χώρας. Δικαίως σου απονεμήθηκε το οφφίκιο του Άρχοντος Υμνωδού. Οι θητείες σου ως Προέδρου του ιστορικού Σωματείου Ιεροψαλτών Θεσσαλονίκης, καθώς και ως κοσμήτορος της μεγάλης Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ήσαν επιτυχείς, λίαν αποδοτικές και ήδη έχουν καταγραφεί στην ιστορία ως άριστες. Ανυποχώρητος ιδεολόγος της μουσικής μας, υπήρξες επίλεκτο μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Προαπιστών της Εθνικής Μουσικής «ΟΙ ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ» και στυλοβάτης του φορέα στη Βόρεια Ελλάδα. Η δε συνεργασία μας κατά την περίοδο της προεδρίας μου στην Ένωση, υπήρξε αγαστή και ιστορική.

Ο αδαμάντινος χαρακτήρας σου συνίστατο στην εντιμότητα, την υπευθυνότητα, την ευθύτητα, την ειλικρίνεια, την αντικειμενικότητα και την ευθυκρισία. Απαλλαγμένος από τη συμπλεγματική αδυναμία της φιλαυτίας, δεν

δίσταζες να κάνεις αυστηρά την αυτοκριτική σου και να αναγνωρίζεις την όποια ανωτερότητα των συνανθρώπων σου. Την ισχυρή προσωπικότητά σου συμπλήρωναν η αυστηρή προσήλωσή σου στις μεγάλες ηθικές αξίες και το θάρρος της έκφρασης κρυστάλλινων απόψεων τις οποίες υποστήριζες πάντα με αδιάσειστα επιχειρήματα.

Άριστος οικογενειάρχης, πιστός φίλος και γενικώς λαμπρός άνθρωπος, διέγραψες μια αξιοζήλευτη φωτεινή τροχιά κατά τη διάρκεια του βίου σου. Όμως, «τα πάντα ρει». Την κάθε αρχή τη διαδέχεται ένα τέλος. Το δικό σου τέλος ήρθε κάπως νωρίς, αφήνοντας πίσω ένα τεράστιο κενό. Ανεχώρησες για Εκείνον που επί μια ζωή υμνούσες με σύνεση και συνέπεια. Και τώρα συμμετέχεις στον επουράνιο χορό όλων των προαπελθόντων μαϊστόρων, για να υμνείς Εκείνον από κοντά. Εμείς, «οι ζώντες οι περιλειπόμενοι» θα σε κρατάμε ζωντανό στη μνήμη μας. Με τα μάτια και τα αυτιά της φαντασίας μας θα βλέπουμε τη λεπτή αέρινη σιλουέτα σου να κινείται δραστήρια παντού και θα ακούμε τη λεπτή διαπεραστική, γεμάτη αποφασιστικότητα και πειθώ φωνή σου να εκφράζει ευθαρσώς τις απόψεις σου.

Αγαπημένε και ακριβέ φίλε! Αδυνατώντας να παρευρεθώ την ώρα που βρισκόσουν στον ακραίο σταθμό της πρόσκαιρης εδώ παρεπιδημίας μας, σου απευθύνω αποχαιρετιστήριο μήνυμα με τούτες τις λίγες αράδες. Και ποιος ξέρει; Ίσως ξαναβρεθούμε κάπου στους επουράνιους χορούς για να συμπάλλουμε το «ανέστη Χριστός εκ νεκρών λύσας θανάτου τα δεσμά».

Εκ βαθέων σου εύχομαι, «μετά των αγίων» η ψυχή σου, αιωνία η μνήμη σου και πούπουλο το χώμα που σε σκεπάζει.

Με άφαντο ψυχικό πόνο
Ο παντοτινός πιστός φίλος σου
Θεόδωρος Ακρίδας